

бути локальними або поширюватися далеко і вшир. Також, вони можуть бути позитивними, негативними або як коротко-, так і довгостроково, що означає, що прогнози наслідків можуть стати неоднозначними. Тим не менше, регіональні моделі здатні забезпечити глибше розуміння каналів наслідків стихійних лих та причинно-наслідкових зв'язків між цими наслідками та економічними результатами.

Емпіричні підходи до оцінки економічних наслідків стихійних лих також можуть бути вдосконалені шляхом використання прогресу дистанційного зондування та поширення продуктів даних Географічної інформаційної системи, таких як записи погоди, які вимірюють місцеві фізичні характеристики катастроф, та місцеві вимірювання економічної. Це дозволило б надійніше оцінити місцевий вплив катастроф.

1. Манів З.О.Регіональна економіка: Навч. посібник/За ред. З.О. Манів, І.М. Луцький. – Львів: «Магнолія 2006», 2008. – 640 с.
2. Прогнозування і оцінка обстановки при повенях [Електронний ресурс] : [Веб-сайт]. – Електронні дані. Режим доступу: http://stud.com.ua/1444/bzhd/prognozuvannya_otsinka_obstanovki_povenyah
3. Стихійне лихо, аварії, катастрофи та їх характеристики [Електронний ресурс] : [Веб-сайт]. – Електронні дані. Режим доступу: <http://readbookz.net/book/198/7490.html>
4. Данилишин Б. М. Наукові основи прогнозування природно техногенної (екологічної) безпеки України / Б. М. Данилишин, В. В. Ковтун, А. В. Степаненко. – К.: Лекс Дім, 2004. – 552 с.

Михайлов
Олександр Олександрович,
курсант навчальної групи ДР-841,
2 курсу, факультету підготовки
фахівців для органів досудового
розслідування
Науковий керівник: Шаблистий
Володимир Вікторович

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ВІДМЕЖУВАННЯ ЗЛОЧИНУ ВІД КРИМІНАЛЬНОГО ПРОСТУПКУ

Злочин є різновидом правопорушення, однак його слід відрізнити від кримінальних проступків, введення яких передбачено КПК України, цивільно-правових деліктів, адміністративних правопорушень і дисциплінарних проступків. Головною відмінністю злочину від інших правопорушень визнається характер протиправності, суспільної небезпечності та система кримінально-правових засобів впливу на особу, яка його вчинила. Злочини завжди порушують заборони, що містяться в нормах Кримінального кодексу України.

Інші правопорушення виступають проти норм інших галузей українського права, не тільки законів, але й ще підзаконних нормативно-правових актів. Наслідком вчинення злочину є застосування самого суворого заходу державного примусу – покарання з наступною судимістю. Інші правопорушення супроводжуються менш жорсткими засобами впливу та стану судимості за собою не тягнуть [1; с.124-125].

Для відмежування злочину від кримінального проступку слід, перш за все, звернутися до визначення поняття проступку.

Під проступком в загально-соціальному значенні розуміється антисоціальна або шкідлива для суспільства дія, яка спрямована на знищення основ цивілізованого життя та порушує норми, які зафіксовано правовими кодексами держави. В юридичній енциклопедії визначення проступку розглядається як провина – вид правопорушення, що полягає в провинній дії (або бездіяльності), яка відрізняється від злочину меншим ступенем суспільної небезпеки. За проступок, що полягає в порушенні громадського порядку, до винного може бути застосований один із заходів громадського впливу: громадський осуд, догана, штраф тощо; за проступок, здійснений при виконанні службових обов'язків, – одне з дисциплінарних стягнень; за скоєння адміністративного проступку – одне з адміністративних стягнень [2, с. 91].

Таким чином, викладене дає можливість зробити наступні висновки: більшість інститутів, які визначають підстави відповідальності для злочину та кримінальних проступків, є спільними, головною спільною ознакою визначається суспільна небезпека. Учені (А.А. Піонтковський, А.Н. Трайнін, М.Д. Шаргородский та ін.) .

І злочини, і проступки в певній мірі є суспільно небезпечними діяннями, тому ознака суспільної небезпеки притаманна всім без виключення правопорушенням. Відмінність між вказаними діяннями покладено в ступені суспільної небезпеки правопорушень. Підвищений ступінь суспільної небезпеки характерний для злочинів, а кримінальні проступки мають незначний (невеликий, невисокий) ступінь суспільної небезпеки, який не обумовлює застосування засобів кримінальної відповідальності.

Не погоджуються з наявністю в адміністративних деліктах суспільної небезпеки такі вчені, як Г.І. Петров, О.М. Якуба, І.С. Самощенко та ін. Вони вважають, що кримінальні проступки не являються суспільно небезпечними, оскільки вони є суспільно шкідливими. Шкідливість, на думку зазначених дослідників, – це властивість, при наявності якої виключається суспільна небезпека; визнається критерієм, відповідно до якого кримінальні проступки відрізняються від інших порушень правових норм і, перш за все, від злочинів.

Поняття «суспільна небезпека» та «шкідливість», «шкода» не мають єдиного значення. Наявність шкоди встановлюється шляхом опису, який самостійно вже виступає доказом шкоди відповідного діяння. Суспільно небезпека – це гносеологічна категорія. Її неможливо встановити шляхом онтологічного опису того, що відбулось [3].

Найбільш ретельно зміст суспільної небезпеки розкривають через структуру діяння, виокремлюючи при цьому такі елементи: дію, наслідки, суб'єктивну та об'єктивну сторону, особу, яка скоїла діяння [2, с. 91]. Важливим фактором є визначення характеру та ступеню суспільної небезпеки. Характер суспільної небезпеки визначається видом суспільних відносин, на які скоєно посягання, тобто об'єктом злочину. Ступінь суспільної небезпеки – це кількісна сторона суспільної небезпеки, що визначається з урахуванням тяжкості причинених наслідків, особливостей посягання, характеру вини, особливостей суб'єкту, тобто конкретних проявів ознак складу діяння, крім об'єкту посягання.

Тому поняття «шкода» не може підмінятися поняттям «суспільна небезпека», шкода – ознака, яка визначає суспільну небезпеку. Якщо діяння не представляє суспільної небезпеки, то відсутнє і правопорушення [4, с. 356].

Тому певною мірою суспільною небезпекою наділені всі правопорушення. У випадку скоєння діяння, яке не передбачає небезпеки для суспільства, тобто такого, що не спричиняє шкоди суспільним відносинам і не ставить їх під загрозу спричинення шкоди, його не можна визнавати правопорушенням. Помилково було б вважати, що лише злочин характеризується суспільною небезпекою. Злочини відрізняються від кримінальних проступків та адміністративних правопорушень характером та ступенем суспільної небезпеки.

Ознаки, які характеризують суспільну небезпеку, поділяються на дві групи: до першої групи належить об'єкт посягання, до другої групи входять суспільно небезпечне діяння, суспільно небезпечні наслідки, особа винного (тобто структурні елементи діяння).

Крім того, до критеріїв відмежування злочину, кримінального проступку належить різна процесуальна форма досудового та судового розгляду матеріалів щодо цих діянь та різні суб'єкти процесуальної діяльності.

Отже, відмінність злочину від кримінального проступку відрізняється тим, що при зовнішній схожості кримінального проступку з злочином його суспільна небезпека незначна, оскільки він не здатний заподіяти істотної шкоди охоронюваним законом відносинам.

Кримінальний проступок як вид кримінального правопорушення, що має знижений ступінь суспільної небезпеки, за який може бути призначено покарання, не пов'язане з позбавленням або обмеженням волі, а саме: штраф, громадські роботи, виправні роботи, позбавлення права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю, що не тягне за собою судимості.

1. Галушко Б.С. Поняття злочину в кримінальному праві України. *Актуальні проблеми держави і права*. 2012. С. 591-597.

2. Федотова Г. В. Критерії відмежування кримінального проступку від злочину та адміністративного правопорушення. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2016. № 38. С. 91-94.

3. Петков С. В. До питання про співвідношення дефініцій «публічний проступок» та «адміністративний проступок». *Юридичний журнал*. 2010. № 9. URL : <http://justinian.com.ua/print.php?id=3695> (дата звернення 01.05.2020).

4. Шармар О. М. Кримінальний проступок: історія і сучасність. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2013. №2. С. 356-364.

Ніколаєва Вікторія Юріївна
здобувач вищої освіти III курсу
факультету підготовки фахівців для
підрозділів стратегічних
розслідувань Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ
Науковий керівник:
Санакоев Дмитро Борисович
кандидат юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри фінансових та
стратегічних розслідувань
факультету підготовки фахівців для
підрозділів стратегічних
розслідувань Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ

БОРОТЬБА З КОРУПЦІЄЮ ЯК ОДИН ІЗ НАПРЯМКІВ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

Корупція – одне із найпоширеніших суспільних явищ в Україні, що гальмує загальний розвиток економіки та інших сфер життя. Активна державна політика Президента України та Уряду загалом щодо боротьби з корупційними проявами знаходить свій прояв на законодавчому рівні: затвердження планів заходів з протидії корупції, створення та реорганізація вже існуючих органів з протидії та запобігання корупції. Ключову роль у цьому процесі відведено органам виконавчої влади, які мають відповідні повноваження, а саме – Національній поліції України. Метою нашої доповіді є дослідження та визначення місця та ролі Національної поліції, як одного зі спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції, та здійснити відповідний аналіз законодавчих положень щодо встановлення значення його функціонування.

Дослідженням питань протидії корупції та її суб'єктів займалися вітчизняні та зарубіжні вчені (О.М. Бандурка, М.І. Мельник, В.О. Шамрай, О.М. Охотнікова, В.А. Завгородній, М.В. Руденко та ін.), у т.ч. окремі